

Պարույր Սևակ

Հորիզոնական անուն

Մարիա՛ն, լսո՞ւմ ես,
Տեսնո՞ւմ ես, Մարիա՛ն,
Դրսում անձրև է շեղակի մաղում,
Ու երբ բացում եմ իմ լուսամուտը,
Ասես բացում եմ
Գժված ջերմուկի գազառատ մի շիշ:
Նույն լուսամուտով երկինք եմ թռչում,
Որ արդեն հիմա՝ անձրևից հետո,
Վճիտ է ու ջինջ՝
Քո հայացքի՛ պես,
Եվ լայնատարած ու հեռագնաց՝
Ինչպես ժպիտըդ:
Հետո երկնքից ընկնում եմ սարին,
Որտեղ վեհորեն ժայռերն են թառել՝
Նախապատմական թռչունների պես...
Դու ի՛նձ չես մերժում:
Դու աշխատում ես ժխտել ինքրդ քե՛զ:
Եվ քո մերժումի սուտ-սուտ խոսքերից
Կարող եմ խրտնել ես այնպես դյուրին,
Ինչպես... քարեղեն այս թռչունները:
Հիմա հասկացա՞ր...

Տե՛ս,

Հորիզոնի գիրգ-գգվոտ գոգին

Իր գանգրագիսակ գլուխն է դրել

Մեկնրված դաշտը՝

Մի անտառապատ մեծ լեռան տեսքով,

Որի անունը քչերը գիտեն,

Ինչպես որ իմը:

Իսկ ո՞վ չգիտի, Մարիա՛մ, անունըդ,

Որ հորիզոնի նման է, Մարիա՛մ.

Երբ ընկրկում ենք՝

Նա մոտենում է,

Երբ մոտենում ենք՝

Հեռանում է նա...

Գեթ մեկի՛ համար,

Գոնե ի՛նձ համար մ'ի լինիր կյանքում

Այս քո անվան պես կամ հորիզոնի,

Որ... երբ մոտենամ՝

Դու չհեռանաս...

24.III.1964թ.

Դիլիշան